

WP. 2.07.14r.

	Informacja w Sprawach	Czytelnia Akt	Biuro Podawcze
Godziny urzędowania	Pn.-Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Pn.-Pt. 8 ⁰⁰ - 15 ³⁰	Pn.-Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰
Telefon	22 553 70 70 22 553 70 71 22 553 78 86 Radom 48 368 99 08	22 553 78 21 22 553 78 22 Radom 48 368 99 18	
Email	informacja@warszawa.wsa.gov.pl	czytelnia@warszawa.wsa.gov.pl	
NIP 525-2283-365	REGON 015608709	Konto Bankowe Sądu 96 1010 1010 0078 1022 3100 0000	

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
00-013 Warszawa, ul. Jasna 2/4
WYDZIAŁ II

Dnia 27 czerwca 2014 r.
Sygn. akt II SAB/Wa 434/14

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt sądu

Fundacja Panoptykon

ul. Orzechowska 4/4
02-068 Warszawa

DORĘCZENIE ODPISU ODPOWIEDZI NA SKARGĘ

W wykonaniu zarządzenia z dnia 26 czerwca 2014 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza Skarżącemu - Fundacji Panoptykon odpis odpowiedzi na skargę z dnia 24 czerwca 2014 r.

Małgorzata Plichta
specjalista

POUCZENIE

Strona ma obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie swojego adresu. W razie zaniedbania tego obowiązku pisma wysłane pod dotychczasowym adresem pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest Sądowi znany (art. 70 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 270. ze zm.).



Warszawa, dnia 24 czerwca 2014 r.

- ODPIS -

DP-II-0271-9/2014

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

ul. Jasna 2/4

00-013 Warszawa

Skarżący: Fundacja Panoptykon

ul. Orzechowska 4 m. 4

02-068 Warszawa

Organ: Minister Spraw Wewnętrznych

ul. Stefana Batorego 5

02-591 Warszawa

reprezentowany przez:

r.pr. Ewę Olszewską-Fert

Odpowiedź na skargę

Fundacji Panoptykon z dnia 4 czerwca 2014 r. na bezczynność Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie nieudzielenia odpowiedzi na pytanie nr 18 zawarte we wniosku Skarżącej z dnia 15 października 2013 r. o udostępnienie informacji publicznej.

Działając na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2012 r., poz. 270 z późn. zm.) w związku z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o *dostępie do informacji publicznej* (Dz.U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.), w imieniu Ministra Spraw Wewnętrznych, którego pełnomocnictwo załączam, wnoszę o:

- odrzucenie skargi,

a w przypadku uznania przez Sąd, że nie zachodzą przesłanki warunkujące jej odrzucenie, wnoszę o:

- oddalenie skargi.

Jednocześnie przekazuję skargę wraz z aktami sprawy.

UZASADNIENIE

Postępowanie w niniejszej sprawie wszczęto w związku z wnioskiem Fundacji Panoptykon z dnia 15 października 2013 r. o udostępnienie informacji publicznej na podstawie art. 2 ust. 1 oraz art. 10 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o *dostępie do informacji publicznej* (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.). W pytaniu nr 18 Fundacja Panoptykon zwróciła się o podanie nazwiska oraz pełnionej funkcji polskiego przedstawiciela/przedstawicieli w transatlantyckiej grupie eksperckiej powołanej do wyjaśnienia zasad funkcjonowania PRISM i innych programów amerykańskiej Agencji Bezpieczeństwa Narodowego (NSA).

Odpowiadając na powyższy wniosek Minister Spraw Wewnętrznych w piśmie z dnia 13 grudnia 2013 r. o sygn. DWMiFE-ZKE-0158-59/2013 wskazał, iż osoby wyznaczone przez państwa członkowskie, uczestniczące w pracach *Grupy Roboczej Wysokiego szczebla do spraw bezpieczeństwa oraz ochrony danych Unii Europejskiej i Stanów Zjednoczonych* (zwanej dalej „Grupą”), nie reprezentowały stanowisk państw członkowskich, występowały one jedynie w roli ekspertów. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podjęło decyzję o zgłoszeniu polskiego kandydata do prac w *Grupie*, którym jest pracownik Ministerstwa. Jednocześnie w ww. piśmie wskazano, iż ze względu na formułę spotkań grupy udostępnienie danych osobowych eksperta nie jest możliwe. Komisja Europejska również nie zdecydowała się na udostępnienie danych ekspertów pracujących w ramach *Grupy*.

Pismem z dnia 24 stycznia 2014 r. Fundacja Panoptykon wezwała Ministra Spraw Wewnętrznych do usunięcia naruszenia prawa, zarzucając, iż odpowiedź MSW nie zawierała odpowiedzi na niektóre pytania, w tym m.in. na pytanie 18 wniosku. Wezwała jednocześnie do udzielenia odpowiedzi na te pytania, wskazując m.in., iż MSW nie udzielił odpowiedzi na pytanie 18, gdyż *nie podał nazwiska polskiego eksperta pracującego w ramach Grupy eksperckiej powołanej do wyjaśnienia zasad funkcjonowania PRISM i innych programów amerykańskiej Agencji Bezpieczeństwa Narodowego (NSA), powołując się na decyzję Komisji Europejskiej o nieudostępnianiu danych ekspertów*.

Pismem z dnia 25 lutego 2014 r. o sygn. DWMiFE-ZKE-0158-1-2/2014 Minister Spraw Wewnętrznych udzielił odpowiedzi na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, w którym wskazał, iż osobą, która uczestniczyła w pracach *Grupy* był ekspert z Departamentu Strategii i Analiz MSW. Wskazane pismo zostało przesłane Fundacji Panoptykon w formie e-mail w dniu 5 marca 2014 r.

W dniu 4 czerwca 2014 r. Fundacja Panoptykon złożyła skargę na bezczynność Ministra Spraw Wewnętrznych, zarzucając naruszenie art. 4, art. 13 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o *dostępie do informacji publicznej* poprzez nieudzielenie odpowiedzi na pytania zawarte we wniosku Skarżącej o udostępnienie informacji publicznej z dnia 15 października 2013 r., co skutkuje bezczynnością działania wskazanego organu i koniecznością wniesienia skargi. Skarżąca wniosła o stwierdzenie, iż doszło do bezczynności Ministra Spraw Wewnętrznych i zobowiązanie Ministra Spraw Wewnętrznych do udzielenia odpowiedzi w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się wyroku na pytanie 18 zawarte we wniosku Fundacji Panoptykon z dnia 15 października 2013 r.

Mając na względzie powyższe należy zważyć co następuje:

Zgodnie z art. 58 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.), zwanej dalej „*ppsa*”, sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie terminu do jej wniesienia. Stosownie do art. 53 § 2 *ppsa* w przypadkach, o których

mowa w art. 52 § 3 i 4 ppsa, skargę wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa.

W niniejszej sprawie Organ – Minister Spraw Wewnętrznych udzielił odpowiedzi na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa pismem z dnia 25 lutego 2014 r., które zostało przekazane Fundacji Panoptykon w formie zgodnej z wnioskiem (mailowej) w dniu 5 marca 2014 r. W ww. piśmie Organ w pkt 5 odniósł się również do wezwania do usunięcia naruszenia prawa w zakresie pytania 18 wniosku z dnia 15 października 2013 r. Dlatego też uznać wymaga, iż Skarżący miał możliwość skutecznego wniesienia skargi w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi Organu, czyli od dnia 5 marca 2014 r. Termin ten minął 4 kwietnia 2014 r. Skarżąca – Fundacja Panoptykon wniosła skargę po upływie terminu wyżej wskazanego w dniu 4 czerwca 2014 r., a więc po upływie 90 dni od dnia udzielenia przez Organ odpowiedzi na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa.

Co prawda, zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych terminy przewidziane w art. 52 ppsa nie dotyczą skargi na bezczynność organu, tym niemniej w niniejszej sprawie organ nie pozostawał w bezczynności, gdyż udzielił Skarżącej odpowiedzi na wniosek pismem z dnia 13 grudnia 2013 r. oraz po wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa pismem z dnia 25 lutego 2014 r., a więc dokonał określonych czynności materialno – technicznych wymaganych przez przepisy *ustawy o dostępie do informacji publicznej*. Tym samym w niniejszej sprawie zastosowanie powinien znaleźć 30 dniowy termin do wniesienia skargi przewidziany w art. 53 § 2 ppsa. Należy bowiem rozróżnić stan bezczynności organu od działania organu w prawnie określonej formie tj. w niniejszym przypadku udzielenia informacji w określonym zakresie oraz poinformowania o przyczynie nieujawnienia w pozostałej części.

Z uwagi na powyższe wniosek o odrzuceniu skargi w niniejszej sprawie jest w pełni uzasadniony.

Tym niemniej, w przypadku gdyby Sąd nie podzielał argumentacji przedstawionej powyżej, wnoszę o oddalenie skargi ze względu na jej bezzasadność.

W literaturze przyjmuje się, że bezczynność organu administracji publicznej zachodzi wówczas, gdy w prawnie określonym terminie organ nie podejmie żadnych czynności w sprawie lub gdy wprowadzi prowadził postępowanie w sprawie, jednakże – mimo istnienia ustawowego obowiązku – nie zakończył go wydaniem stosownego aktu lub nie podjął czynności (T. Woś (w:) T. Woś (red.), H. Knysiak-Molczyk, M. Romańska, *Postępowanie...*, 2010, s. 70).

Bezczynność organu w sytuacji określonej przepisami ustawy z dnia 6 września 2001 r. *o dostępie do informacji publicznej* polega na tym, że organ zobowiązany do podjęcia czynności materialno-technicznej w przedmiocie informacji publicznej, takiej czynności nie podejmuje. Innymi słowy, z bezczynnością organu w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy organ milczy wobec wniosku strony o udzielenie takiej informacji.

W przedmiotowej sprawie Organ podjął odpowiednie czynności, do których był zobligowany na podstawie przepisów prawa, gdyż udzielił odpowiedzi na wniosek z dnia 15 października 2013 r. oraz na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa z dnia 24 stycznia 2014 r. Udzielając odpowiedzi na pytanie 18 wniosku Organ wskazał, iż ze względu na formułę spotkań grupy udostępnienie danych osobowych eksperta nie jest możliwe. Należy w tym miejscu podkreślić, iż ekspert uczestniczący w pracach Grupy nie jest osobą pełniącą funkcje publiczne, a więc informacje dotyczące jego danych osobowych (imienia

i nazwiska) nie są informacjami publicznymi tj. informacjami o sprawach publicznych. Organ poinformował Skarżącą w piśmie z dnia 13 grudnia 2013 r., że osoba uczestnicząca w pracach Grupy nie reprezentuje stanowiska państwa członkowskiego, występuje jedynie w roli eksperta. Nadto w odpowiedzi na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa z dnia 25 lutego 2014 r. Organ poinformował Skarżącą, iż osoba wyznaczona do prac w Grupie jest pracownikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zatrudnionym w Departamencie Strategii i Analiz.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 marca 2006 r. o sygn. K 17/05, opubl. Lex nr 182494, Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż *sprawowanie funkcji publicznej wiąże się z realizacją określonych zadań w urzędzie, w ramach struktur władzy publicznej lub na innym stanowisku decyzyjnym w strukturze administracji publicznej, a także w innych instytucjach publicznych. Wskazanie, czy mamy do czynienia z funkcją publiczną, powinno zatem odnosić się do badania, czy określona osoba w ramach instytucji publicznej realizuje w pewnym zakresie nałożone na tę instytucję zadania publiczne. Chodzi zatem o podmioty, którym przysługuje co najmniej wąski zakres kompetencji decyzyjnej w ramach instytucji publicznej.*

W niniejszej sprawie Organ udzielił Skarżącej informacji o osobie powołanej w skład Grupy w zakresie w jakim uznał, iż informacja ta jest informacją o sprawie publicznej. Organ wskazał bowiem, że osobą tą jest pracownik (ekspert) Departamentu Strategii i Analiz w MSW. Jednocześnie organ zaznaczał, iż nie jest to osoba pełniąca funkcje publiczne, gdyż nie posiada kompetencji decyzyjnych w ramach instytucji publicznych, czy też działalności Grupy, do której została powołana. W ramach prac Grupy wyznaczony pracownik nie posiada kompetencji decyzyjnych i nie reprezentuje stanowiska państwa członkowskiego. Organ nie dopuścił się zatem bezczynności, ponieważ udzielił Skarżącej informacji w takim zakresie, w jakim mógł tj. w zakresie informacji dotyczących spraw publicznych. Ujawnienie nazwiska eksperta uczestniczącego w pracach Grupy nie jest informacją o sprawach publicznych. Taki walor mają jedynie informacje dotyczące realizacji przez Grupę zadań publicznych, czy dysponowania majątkiem publicznym. Dane osobowe pracownika MSW (który nie pełni funkcji publicznej, gdyż nie ma żadnych kompetencji decyzyjnych w ramach sprawowanych obowiązków służbowych) należą do sfery jego życia prywatnego. W piśmiennictwie wskazuje się, że regułą jest prawo do nieujawniania informacji o charakterze danych osobowych, a wyjątkiem od reguły – zobowiązanie do ich ujawnienia, które może zostać nałożone jedynie w drodze ustawy. W uzasadnieniu wyroku z dnia 29 grudnia 2011 r. o sygn. I OSK 1845/11, opubl. Lex nr 1149258, Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, iż „Trybunał Konstytucyjny w swoich orzeczeniach przyznaje podstawowe znaczenie woli osoby, której dotyczą informacje i dane. Stwierdził m.in., że *„istota autonomii informacyjnej każdego człowieka sprowadza się do pozostawienia każdej osobie swobody w określeniu sfery dostępności dla innych wiedzy o sobie. Zasadą powszechnie przyjmowaną wedle takiego ujęcia jest ochrona każdej informacji osobowej i przyznanie podstawowego znaczenia przesłance zgody osoby zainteresowanej na udostępnienie informacji”* (wyr. TK z 12 listopada 2002 r., SK 40/02, OTK-A 2002, Nr 6, poz. 81). Takie stanowisko pozostaje w zgodzie z poglądami nauki prawa w tym zakresie – jak bowiem podkreślono w literaturze, cała koncepcja nowoczesnego podejścia do sfery autonomii informacyjnej przyjmuje za punkt wyjścia ochronę wszelkich danych osobowych i kryterium zgody jako podstawową przesłankę legalności ich ujawniania (M. Safjan, *Refleksje wokół konstytucyjnych uwarunkowań rozwoju ochrony dóbr osobistych*, KPP 2002, z. 1, s. 238).”.

Prócz powyższego podkreślić wymaga, iż zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych udzielenie przez organ odpowiedzi na wniosek o udzielenie informacji publicznej w formie czynności materialno – technicznej, która to odpowiedź nie jest zgodna z oczekiwaniami strony, nie może skutkować przypisaniem organowi bezczynności. Bezczynność organu zachodziłaby bowiem w sytuacji, gdyby nie podjąłby on w terminach ustawowych czynności dotyczących udostępnienia informacji publicznej lub czynności, w których informuje, że określone informację nie są informacjami publicznymi i jako takie nie podlegają udostępnieniu. W niniejszej sprawie bezczynność Organu w ww. znaczeniu nie miała miejsca.

Z uwagi na powyższe skarga w niniejszej sprawie jest bezzasadna i jako taka powinna ulec oddaleniu.

Pełnomocnik
Ministra Spraw Wewnętrznych

RADCA PRAWNY

Ewa Jędruska-Fert
WA-7862

Załączniki:

1. pełnomocnictwo,
2. odpis odpowiedzi na skargę,
3. skarga wraz z załącznikami,
4. akta sprawy administracyjnej.